

Lugu on välja mõeldud.

Kõik konkreetsete isikute, poliitikute, ametkondade, kandidaatide, valimisstrateegide või parteide ja raamatu tegelaste ja sündmuste vahelised sarnasused, mida kohati oli üsna raske vältida, on tahtmatud ja juhuslikud.

Valimised

Esmaspäeval kell 7.55

Nimi polnud ainus, mis talle ei sobinud. “Nathalie” seisis sünnitunnistusel. Tegelikult oli ta Nadja, kuid sellest ei hinganud ta kellelegi. Ei oma nimest ega oma elust. Eeskätt sellest viimastest. Seda tegid teised. Rohkem kui küll. Ikka ja jälle. Kuigi need rääkisid tegelikult vaid Nathaliest. Pärast Nadja ilmumist oli ta suutnud seda välja kannatada. Mitte et see lihtne oleks olnud, eriti viimastel nädalatel. Nadjana oli see aga siiski talutavam.

Nadja juba aimaski, mis Nathalied täna koolis ees võis oodata. Parema meelega oleks ta hoopis koju jäänud. Aga seda ei tohtinud. Ta ei saanud isegi poppi visata nagu teised temavanused tüdrukud. Tema elus ei tohtinud olla midagi varjatut, mitte tema, Nathalie Hofmeistri, Christoph Hofmeistri, pange tähele - *selle* Christoph Hofmeistri tütre jaoks. Kui ta täna koolist poppi oleks teinud, seisnuks see homme kõigis ajalehtedes. Tähelepanu äratamata ei saanud ta sammugi astuda. Nathalie oli nii-öelda tüdruk kõigi jaoks. Ilma et ta seda tahtnud või keegi seda tema käest küsinud oleks. Ta oli visatud isa kiiluvette, kõigile näha, abitult rabelemas, tumm appihüüd huulil.

Eile oli paps jälle telekas olnud. Ja üleile. Ja üleüleile. Iga päev. Vahetpidamata. Kõigil kanalitel. Selle vastu ei saanud kuidagi. Kui lülitasid pildi ühe kanali pealt teisele, ilmus isa üsna pea sinnagi. See oli hullem kui looduskatastroof. Teised lapsed oleks selle üle ehk rõõmustanud, tundnud uhkust oma isa nii tihti ekraanil nähes. Võib-olla oleks ka Nathalie sellega ära harjunud, kui tema isa olnuks popstaar või mõni kuulus näitleja. Isegi mõne pärastlõunase jutusaate juht tundus talle vastuvõetavama variandina, kuigi ka see olnuks lõppkokkuvõttes vist päris tüütu. Ühesõnaga - mida iganes, ainult mitte neid papsi lugematuid intervjuusid, ametlikke pöördumisi, selgituskõnesid, vastulauseid ja pressikonverentse. See oli hullem kõigist võimalikest elukut-

setest, mida endale ette võis kujutada, kaasa arvatud surnumatja või hauakaevaja omad. Tema isa oli poliitik. Just poliitik! Mitte mõni säärane, kes kusagil kolkakülas perekeskuse eest hoolt kandis ja heategevuspidudel vahukooretorti lahti lõikas. Ka mitte mõni neist 603-st peaaegu nähtamatust Bundestagi liikmest, kes kõigile märkamatult komisjonides nahistasid, tavaliste ehitustöölise moel kõik nädalalõpud - reedest esmaspäevani - kodus pere juures veetsid ja keda keegi tegelikult ei tundnudki.

Ei, Nathalie isa oli Vaba Sotsiaaldemokraatide Liidu (Freien Sozialen Demokratischen Union, edaspidi FSDU) peakandidaat järgmistel Bundestagi valimistel. Koalitsioonipartnerina võis partei moodustada valitsuse ja papsist saaks sel juhul aseksantsler! Aseksantsler! Tema paps!

Päevast, mil Christoph Hofmeisteri kandidatuur parteikongressil üles seati, sai päev, mil sündis Nadja. Nadja, varitudruk, kelle selja taha Nathalie end peitma hakkas.

Nadja jäi koolivärava ette seisma. Paistis, nagu poleks mitte keegi teda märganud. Aga paistis valesti. Nadja teadis seda. Kuigi suuremat osa tema koolikaaslastest poliitika ei huvitanud, oli Nathalie ikkagi sündmuste keskpunktis. Sest valimised huvitasid kõiki. Bundestagi valimised igatahes. Eriti juhul, kui kooliõe isa võis varsti valitsusse pääseda. Nadjale meenus viimane suur televisiooni šansoonikonkurss. Keskpäraste lavatähtede kõrval võistles seal üks nendekandi juuksur ja sai eelvoorus teise koha. Kõik Nathalie kooli omad vahtisid ülekannet ja võtsid innukalt telefonihääletusest osa. Kõigi arvates oli lahe, et lõppvõistlusel - ligi 110 miljoni televaataja ees - esines neile teada inimene.

Bundestagi valimistesse suhtuti umbes samamoodi. Ainult et lapsed ei saanud mobiiliga tulemusi mõjutada. Sellest hoolimata oli see vinge, kui kooliõe paps äkki valitsusse pääseks. Nathalie täitis juuksurist jäänud tühiku.

Juba sellest üksi oleks piisanud, et peita end kuhugi pärapõrgusse ja ilmuda välja alles pärast seda, kui paps on valimistel läbi kukkunud ja pärast seda fiaskot ehk ka tagasi astunud. Nadja

igatses seda kirglikult, Nathalie muidugi ei hinganud sellest kellelegi. Kuid kümne päeva eest oli kõik veel hullemaks läinud.

Tülikas vahejuhtum

Esmaspäeval kell 8.00

Küsitlused ei näita midagi, püüdis ta ennast rahustada. Ta üritas seda endale pähe taguda, korrates lauset peegli ees endale otsa vaadates valjusti: “Küsitlused ei näita midagi! Seda teab igaüks!”

Paraku ei suutnud ta ennast veenda. See tegi ta närviliseks, see neetud reiting, mis kümne päeva eest kukkuma oli hakanud nagu aktsiate kursid mustal reedel. Neil oli juba 16 protsenti käes olnud! Need sensatsioonilised 16 protsenti, mida keegi nii väikesest erakonnast eales poleks uskunud. See töötas kindlat pääsu valitsusse. Mõlemad suured parteid hakkasid higistama. Tema peakandidaat käis ülitedukal ringreisil ja sai hiilgava vastuvõtu osaliseks, sest erakonna valimisstrateegia oli suurepärane. Tema kavandatud strateegia! Tema oli see, kes tegi peakandidaadi. Tema kleepis ta väikestest tükkidest kokku nagu mosaiigi, luues suurejoonelise tervikpildi: mees parimais aastais, heas vormis, ehtriigimehelik, elegantne, ei mõju kohtlaselt. Võluv naine, mõistagi esimene abielu. Armulugusid pole. Läbi ja lõhki härrasmees, pluss õnnelik perekond ja hubane kodu. Edukas ja otsusekindel, samal ajal joviaalne ja sportlik. Kogenud ja usaldusväärne, kuid nooruslik. Teab, mis ümberringi toimub. Oma osa valimiskampaanias on ka tema tütrele. Imeilus Nathalie! Kingitus igale valimiskampaania korraldajale. Armas, tark ja sõnakuulelik viieteistkümnenda-aastane tütar.

Ta klapitas selle kõik kokku ja söötis avalikkuse lõugade vahele: pereidüll ja kodulood kollaste ajakirjade lehekülgedel, õnnelikud plakatinäod, hetked klaasseintega bürooruumist, tarmukalt töötav kandidaat ja tema isiklikud, loomulikult vaid väikesed argimured. Sinna vahele Nathalie lapsepõlvepilte: Nathalie, kord mumpsis, kord punetistes, tüdruku esimene rattasõit ja

katki kukutud põlv, väike Nathalie esimest korda kooliteel. Ja igal pool on kohal ka peakandidaat kui truult hoolitsev isa: haige- voodi ääres, jalgratast hoidmas, koolipeol. Fotodele, kus teda tegelikult ei olnud, nagu ikka isasid, kes käisid tööl, lasi ta kandidaadi juurde monteerida. Arvutiga polnud see mingi probleem. Ja keda huvitas tõde, kui lugu ise müüs?

Kandidaat oli kõige eest tänu võlgu just talle, kõigi aegade noorimale valimiskampaania peakorraldajale. Sest see ta oli: Gernot Dremel, meediaekspert ja suhtekorraldaja, suure kõmulehe kunagine peatoimetaja asetäitja, nüüd - vaid 35 aastasel - võimuhoobade juures. Vaimustav tähelend.

Ja nüüd see! Need neetud bürokraadid oleks tal kümne päeva eest peaaegu kaela murdnud. Annetatud rahad maha saherdatud! Otse keset valimiskampaaniat! Nende finantsjuht oli tahtnud erakonna materiaalset seisut parandada ja organiseerinud suure annetuskampaania, mille käigus koguti peaaegu miljon marka. Kampaania korraldati umbes aasta eest ja selles polnud midagi halba. Otse vastupidi. Isegi suured erakonnad ei tulnud toime ilma annetusteta. Kõik parteid elasid maksudest, millega neid valimisjärgselt rikkalikult kostitati, ja annetatud rahast. Kui vaid see uimapeast erakonnasekretär raha nõuetekohaselt - annetusena - raamatupidamisest läbi oleks kandnud, kui ta seda kassaaruan- des oleks maininud ja annetuselt - sest seda see ju oli - ka mak- sud maksnud! Kuid ei, selle asemel liikus miljon erakonna- kontolt kolmes jaos mingeid hämaraid teid pidi ühe suure Šveitsi panga seifidesse. Aeg-ajalt toodi sealt kohvriga sularaha ja maksti "kauaaegsetele töötajatele eriliste teenete eest" välja. Eriti halvaks tegi asja aga see, et vähemalt kolm neist "kauaaegsetest töötajatest" kuulus erakonna ladvikusse. Nüüd süüdistati parteid korruptsioonis, kuna oli rikutud annetusi puudutavat seadust.

Reageerida tuli viivitamatult. Dremel ise oli nädal aega val- mistunud hoopis otsustavaks teledebatiks, kuhu olid kutsutud kõigi erakondade peakandidaadid. Valimisprogrammid ei luge- nud tänapäeval enam suurt midagi. Vaevalt et keegi valijaist neisse üldse süveneda viitsis. Ja miks nad pidanukski? Program-

mid olid nagunii kõigil enam-vähem ühesugused. Mitte sellepärast, et kõik erakonnad sama poliitikat ajanuks, vaid sellepärast, et kõik nad tõmbusid nii üldiste ja mitte millekski kohustavate loosungite taha peitu, et programmid kattusid peaaegu sõnasõnalt. Nii lubati *tööd ja leiba* või *elukestvat õpet* ning reklaamplakatitena rippusid kõrvuti maksupoliitika põhisuundadena *Õiglased ja taskukohased maksud!* ja *Jõukus, õiglane maksupoliitika, tugev riik!* Hariduse vallas kinnitati üheaegselt, et *Jõukuse alustala on haridus!* ja *Hariduses on meie tulevik!* Ja kahtlemata oli kõigi erakondade lõppeesmärgiks *inimsõbralik Saksamaa ja perekonna heaolu* ning iseenesestmõistetavalt *turvalisus kogu riigis*.*

Valimiskampaaniate peakorraldajad teadsid, et juba ammu ei sõltunud erakondade deklaratsioonidest midagi, nagunii räägiti vähemal või rohkemal määral ühest ja samast. Ka ei olnud tähtis, mil moel ja kas üldse parteid lubatud täita kavatsesid. Suurem osa valijaist ei uskunud valimistootusi nagunii. Otsustava tähtsusega oli see, kes valitsuse võimuhobade juurde pääses. Võistlus käis konkreetsete isikute vahel, valimised sarnanesid modelli- või popstaarikarusselliga. Nii nagu seal, luges ka poliitikas iga pisi-asi, mille meedia laiali paiskas. Ah et peakandidaat kogeleb? See viitab ebakindlusele, niisiis tuleb ta kokutamisest võõrutada. Ta ei naerata eriti? Järelikult tuleb talle õpetada, et ta vestluspartnereile rohkem ja sõbralikult otsa vaataks. Kingakaupmeeste ja poliitikute koolitused on tähelepanuväärselt sarnased, eriti kui viimane valmistab ette teledebattideks ja avalikeks intervjuudeks. Kusjuures kingakaupmehi treenitakse vaid kundede tarvis, poliitiku puhul aga lihvitakse iga žesti ja kogu miimikat, nagu oleks tegu kuulsust ihkava näitlejaga: ei tohi liiga tihti kõrvu sügada, näole tahtmatuid grimasse vedada ega käsi rusikasse pigistada. Tähtsad on riided ja ülalpidamine, viimane eeldab enesekindlust, kuid liigse arrogantsita. Vestluspartner

* Tegemist on valikuga 2002. aasta 22.septembri Bundestagi valimiste SPD ja CDU valimisloosungitest. Seda, kes erakondadest mida lubas, võib lugeja soovi korral ise välja selgitada.

peab saama end tühjaks, kuid mitte teist poolt surnuks rääkida. Kuulates tuleb seda kogu aeg meeles pidada, viisakaks ja tagasihoidlikuks jääda, laskmata ajakirjanikul siiski jutule vahele lõigata ega end katkestada, jätta nii mõnedki küsimused õhku rippuma, väljenduda ebamääraselt, kuid mõjuda sellegipoolest veenvalt ja usaldusväärset.

Dremel oli analüüsinud rohkem kui viitkümnet videolinti, kus Hofmeister andis intervjuusid või esines. Ta oli oma poliitikut hinnanud nagu jalgpallitreener vastasmeeskonda enne maailmameistrivõistlust, lahanud pisemaidki detaile, juhtinud tähelepanu igale viimasele kui veale ja toonud välja kandidaadi tugevad küljed. Tema hoolealusest oli saanud tõeline meediakangelane. Televisioon oleks Hofmeisteri ees põlvili, kui mitte see needud rahaafäär pinnale poleks ujunud. Nüüd aga jõudsid nii saatejuhid kui kahe teise väiksema erakonna peakandidaadid varem või hiljem ikka selle õnnetu teema juurde välja. Vähemalt kantsler ja suure opositsioonipartei peakandidaat olid selle koha pealt esialgu oma lõuad kinni hoidnud, säilitades võimalust Hofmeisteri ja tema erakonnaga koalitsioon moodustada. Hofmeistril endal õnnestus küll esialgu kuidagi pinnal püsida, ta selgitas asja kannatlikult ega vältinud ebamugavat teemat, mis iseenesest tuli talle kasuks, kuid tegelikult polnud sest vähimatki tolku. Korruptsioonikahtlus rippus õhus ega hajunud, kuna kogu loo kohta oli äärmiselt vähe informatsiooni. Ja enam ei lugenud elegantne ülikond, pimestav filminaeratus ega lihvitud kõnemaneeer. Hofmeisteri usaldusväärsus rippus juuksekarva otsas, uuringute järgi kukkus kandidaadi populaarsus katastroofiliselt.

Gernot Dremel haaras ajalehe, kus uue ringküsitleuse põhjal oli FSDU pooldajate hulk kahanenud seitsmele protsendile, kägrutas selle nutsakuks ja saatis jõulise viskega vihaselt toanurka.

Afääri endaga polnud tal õnneks vaja oma käsi määrida. Ta ei tahtnud mõeldagi sellest, kui palju soppa niisugune skandaal veel põhjast pinnale võiks tuua. Tal olid teised mured. Ta pidi oma peakandidaadi päästma. Pärast valimisi ei tuletaks skandaali enam keegi meelde, aga kui FSDU kõrbeks, võiks tema kui vali-

miskampaania peakorraldaja oma karjääri veega alla lasta. See oli kauba sees. Nagu jalgpallis. Kaotas tippmeeskond olulise mängu, võis treener end põlema panna isegi sel juhul, kui kohtunik tõepoolest üheteistkümne meetri karistuslöögi määramisel eksis.

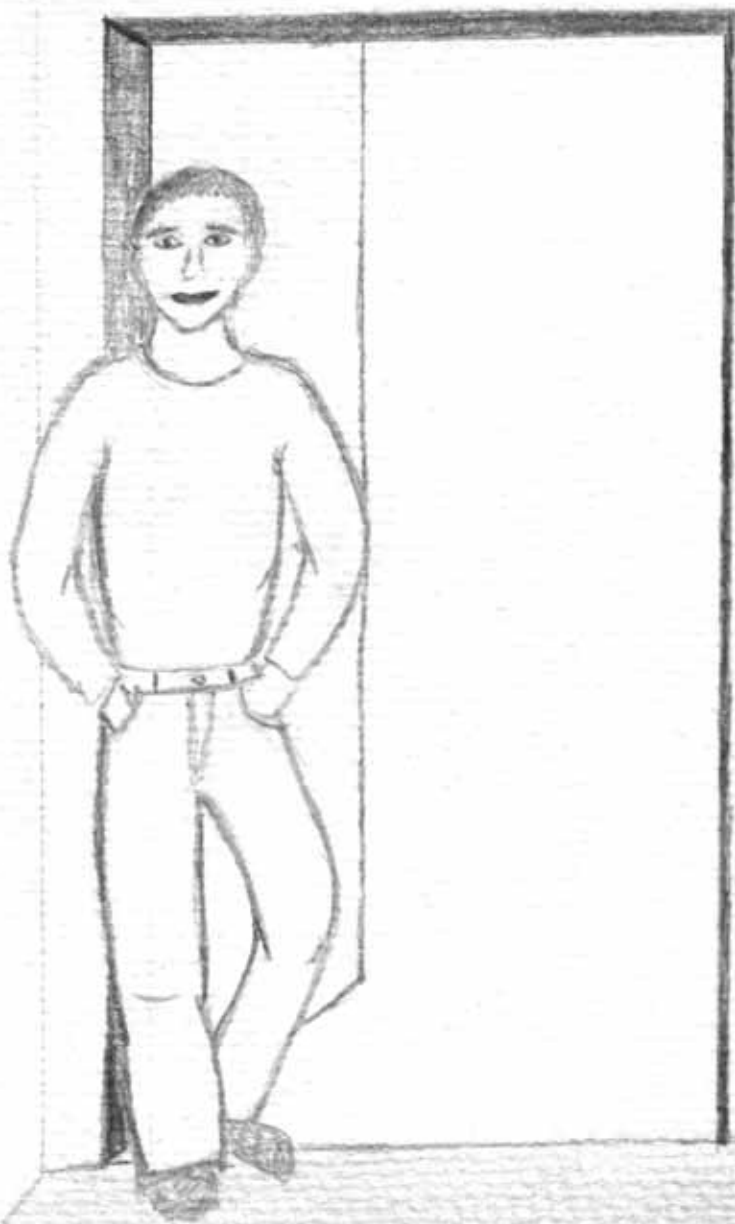
Gernot Dremel ei julgenud loota isegi kaastundele või mõistmisele. Selleks oli hetkel liiga palju mängus. Kui ta otsustas terve naha, karvade ja paranenud karjäärivõimalustega sellest valimisvõitlusest välja tulla, pidi tema kandidaati saatma absoluutne edu.

Gernot Dremel astus vannitoast välja, neelas oma igapäevase rahustitableti, mis aitas tal stressi taluda, piserdas kaelale natuke liiga ohtralt tualettveet ja vaatas kella. Poole tunni pärast pidi ta kandidaatidega kohtuma. Tal oli idee, kuidas kraavi kiskuvat kampaaniat uuesti teele tagasi saada. Loomulikult tal oli... See oligi tema rida, ideid genereerida. Kahjuks kuulus praegune kategooriasse, mille ta parema meelega enda teada oleks jätnud. Niisiis oli tal vaja järele mõelda, missuguseid teisi võimalusi kandidaatidele soovitada. Oli aeg tegutseda.

Tavaline päev

Esmaspäeval kell 8.00

Ole oli kõige hullem. Nathalie ei olnudki kunagi aru saanud, miks poiss teda ei kannatanud. Ta ei rääkinud Olega kunagi ja hoidis poisi teelt kõrvale, niivõrd kui see tal õnnestus. Teised lapsed, kellele ta ei sümpatiseerinud, ei tülitanud teda, ajasid omi asju ja tegid näo, nagu oleks Nathalie nende jaoks tühi koht. Kuid Ole oli teistsugune. Ole jälitas teda, vähemalt nii talle tundus. Kuhu iganes Nathalie sattus, oli poiss seal juba ees või ilmus välja natukese aja pärast nagu mõni hukatuslik vaim. Ainult Nadjani ta ei ulatunud. Nadja oli Nathalie päästerõngas.

Mecky S.